

Liite 4. Söin ikävältäin

HS:ssa julkaistu Oraakkelin esipuhe uuteen runoonsa

Julkisuudessa on ihmetelty nimimerkkiäni Oraakkeli: sitä on pidetty huonosti valittuna. Oraakkelihan tarkoittaa jumalten viestien välittäjää ihmiselle. (Tässä kohtaa oli taas sama lainaus Wikipedian "oraakkeli"-termistä kuin aiemmassa vastineessa.)

On väitetty, että ei ole ollut kysymyksiä - miksi siis tuputtaa vastauksia? On vitsailtu, että oraakkelin toimenkuvaan ei kuulu jälkiviisaus, vaan tulevaisuuden näkymien viitoittaminen. Huomiot ovat aivan oikeita. Ryhdyn nyt varsinaiseen tehtävääni eli paljastamaan tulevaisuutta.

Mutta kysymykset, missä ne ovat?

Ne ovat jääneet ilmaan roikkumaan, ne on lakaistu maton alle, ne on hyssytelty piiloon kaikessa hiljaisuudessa. Ja kuitenkin pinnan alla kuohuu - koko ajan. Viime aikoina esiin on noussut tavallista enemmän poliitikkojen ja virkamiesten tekemiä rötöksiä. Tapauksia on selitelty "maan tavalla". Tällaisia selityksiä ei pidä hyväksyä. Vaalirahaepäselvyyksien vyyhti on lähtenyt vihdoinkin aukeamaan: kun paljastui yksi, syntyi koston kierre. Se on vain hyvä.

Suuret jutut ovat kuitenkin jääneet paljastamatta tai tutkimatta.

Oikeuslaitos ei toimi jutturuuhkien takia. Poliisilla ei ole riittäviä resursseja esitutkintojen loppuun viemiseen. Media on voimaton. Tämä neljäs valtiomahti on joutunut nöyrytykseen rahan ja vallan paineessa. Tiedotusvälineiden keskittyminen harvoihin käsiin on tehnyt tehtävänsä Suomessakin. Emme ole kaukana Berlusconin Italiasta. Raha ja valta syleilevät toisiaan.

Tasavertaisuus lain edessä ei toteudu.

Oraakkelin on aika antaa vastauksia. Kaivatut kysymykset löytyvät noista samaisista vastauksista. Jokaisen Suomen kansalaisen oikeudetut kysymykset saavat tästä lähin vastauksensa - Oraakkelilta.

Oraakkelikin on vain ihminen, ja siksi vastauksia tulee harvakseltaan - ehkä vain kerran kuukaudessa. Vastaisuudessa Oraakkeliä tarvitaan toivottavasti harvenevaan tahtiin, sillä uskon että ihminen oppii. Valtansa sokaiseman ihmisen tuleekin oppia: hänen tulee nöyrytyä kansan edessä.

HS:n toimituksen pääkirjoitus eli saatesanat ja perustelut runon julkaisemiselle:

ORAAKKELI KOETTELEE MEDIAN RAJOJA

Olemme antaneet lehdessämme palstatilaa nimimerkki Oraakkelille, joka onkin ansiokkaasti antanut meille esimakua talvella julkistettavasta UKK:n kohutusta Punaisesta kirjasta. Olemme olleet vakuuttuneita kirjan todenperäisyydestä. Enää emme ole.

Oraakkelin motiivit joutuvat uudelleen arvioinnin kohteeksi hänen yllättävästä suunnan muutoksestaan: Oraakkeli haluaa esitellä kansalle itse kirjoittamiaan riimejä. Hän mainitsee niiden olevan ajankohtaisia ja median rajoja koettelevia.

Ideansa perusteluissa Oraakkeli lanseeraa meille termin "vihjejournalismi". Ajatus on mielenkiintoinen - ja tietyin varauksin kokeilemisen arvoinen. Se on myös vaarallinen, äärimmäisen vaarallinen ajatellen kansalaisten oikeusturvaa ja sananvapautta. Ajoitus tällaiselle kokeilulle on tulenarka. Elämmehän juuri vaalirahasotkujen, lahjusjuttujen ja pimeiden kauppojen sekavaa aikaa. Medialle paljastukset ovat aiheuttaneet paitsi paljon töitä, myös tiedonvälityksen eettisten rajojen pohdintaa. Eduskunnan taholta on väläytelty lähdesuojan purkamista, ja siis askelta taaksepäin. Sensuurin uhka on todellinen.

Mitkä ovat Oraakkelin todelliset motiivit tässä tilanteessa? Aikooko hän provosoida lainsäätäjät tiukentamaan lakeja? Kenen etu olisi liukua kohti poliisivaltiota? Pakosta joudumme kysymään myös, mikä taho piiloutuu nimimerkin taakse. Kyseessä ei voi olla yksi henkilö, jos "rötösvihjeitä" alkaa ilmaantua jopa kuukauden välein. Onko kyseinen taho manipuloinut median laskelmoidusti, ja aikooko se nyt käyttää mediaa hyväkseen saavuttaakseen tuntemattomat päämääränsä?

Oraakkelin perustelut ovat aivan toisen suuntaiset: hän väittää olevansa oikeuden, vapauden ja tasavertaisuuden asialla. Lukekaa ja arvioikaa itse. Oraakkelin "vihjerunon" saatekirje on luettavissa sivun alalaidassa.

Miksi sitten suostumme tämän runon julkaisemiseen? Päätös oli äärimmäisen vaikea. Tähänastiset kolumnit ovat olleet piristysruiske suomalaiselle journalismille. Jos tarina kirjasta on totta, antavat kolumnit myös historiankirjoitukselle uusia näkökulmia. Vaikka Kekkosen kirja osoittautuisi väärennökseksi, olemme saaneet suomen kieleen uuden leikkisän lisämausteen.

Jos olisimme kieltäytyneet tästä uudesta käännteestä, olisi Oraakkeli jatkanut tarinoitaan internetin kontrolloimattomassa ympäristössä. Katsomme toimivamme vastuullisesti antaessamme hänen käyttöönsä oman areenamme. Seuraamme tarkasti kuinka tässä käy. Jos yksityisen ihmisen suoja tulee loukatuksi perusteitta, lopetamme kolumnit alkuunsa. Ovatko

riimit pelkkää "lätinää" ilman todellisuuspohjaa, vai onko niistä väärinkäytösten paljastamiseen ja vieläpä niiden perusteelliseen tutkimiseen? Se jää nähtäväksi.

Lehtenä irtisanoudumme Oraakkelin runojen tulkinnasta. Runossa käsitellään kansaamme kohdannutta lihavuusongelmaa hausalla ja rohkealla tavalla. Kukin tulkitkoon runon sanoman tavallaan, kuten Oraakkelikin sanoo.

Oraakkelin neljäs runo:

SÖIN IKÄVÄLTÄIN

Perusjuttu niin harmaa,

tilittääkseen läski:

– Söin ikävältäin.

(Hällä itsekuri petti.)

Uteli kuitenkin: – Miten, valista,

vetimeni ei kiristäisi?

(Mätti riistaa, ankkaa,

pämppäili.

Ja sen viitta väille

melkein hengen loi.)

– Hyytyy siis naiden kaari,

kateista etsien se poljin

akkasi länkeen: hässi, vetele!

valistaen halvensin.

(Kuitenkin säätävät läskin itse.)

Jyrinästä juttu,

valahti ilme läskin jätkän.

Vaan taisi miehemme...

kärsi, nään.

Median reaktiot tapahtuneeseen käänteeseen:

Jo seuraavana päivänä Soini-runoon reagoitiin voimakkaasti. HS:n moraalit asetettiin kyseenalaiseksi. Kilpailijat ilakoivat ja herkuttelivat paljastuneella käänteellä:

"Oraakkeli jallitti HS:n ansaan!", "HS keksi likasankojournalismin uudestaan!", "Vihjejournalismista HS:n kohtalonkysymys!", "HS ennen latinaa – HS nyt lätinää", "Oraakkeli ajoi HS:n kriisiin!"

Pääkirjoituksissa ja kolumneissa lehti sai lisää ryöpytystä. Seuraavaan olen tiivistänyt edustavan kokoelman näitä sormella heristelyjä. Mukana on myös ote ZZ:n kolumnista, joka meni vihjailuissaan harkitsemattoman pitkälle.

– HS:n toimituksellinen linja on kokenut yhdessä yössä täydellisen suunnanmuutoksen. Puolueettomana ja luotettavana pidetty uutislehti on lähtenyt kilpailemaan lukijoista kyseenalaisin keinoin. Se tunkee nyt iltapäivälehtien tiukasti kilpailtuun kenttään. HS:n lanseeraama "vihjejournalismi" ei ole mitään muuta, kuin likasankojournalismia uusissa hepeneissä. Lööppisota on saavuttanut nyt ääripisteensä.

– Missä on lehden oikeustaju sen antaessa tuntemattomalle taholle mahdollisuuden vapaasti kirjoittaa epämääräisiä vihjailuja palstoillaan? HS:lla ei ole tiettävästi lähdeä, ei mitään todistusaineistoa. Toimintamalli sotii vastoin lakejamme. Kyseessä on ilman muuta poliisiasia - riippumatta siitä onko vihjailuissa perää vai ei.

– Arvostettu lehti on nyt sukeltanut syvälle. Mukaansa se on vetämässä koko sananvapauden. Laissa on porsaanreikä, jos tällaista roskaa saa julkaista. Toivottavasti asia tutkitaan tarkasti ja viedään oikeuteen nopeasti. Tarvitsemme Korkeimman Oikeuden päätöksen saadaksemme tästä varoittavan ennakkotapauksen. Vain siten voidaan välttää sananvapauden lainsäädännöllinen rajoittaminen. Julkisen sanan neuvosto ei ole tässä tapauksessa taho, jonka puoleen voisimme kääntyä. Tarvitaan raskaampia toimenpiteitä.

– Millainen taho voisi olla salajuonen takana? Jos juttuja alkaa ilmestyä kuukauden välein (ja ne osoittautuvat perusteiltaan oikeiksi), kenellä voisi olla noin paljon tietoa meneillään olevista esitutkinnoista tai medialle annetuista vihjeistä? Epäiltyjen rinki on pieni: poliisi, KRP, Supo tai media itse. Näillä kaikilla on tietoa, mutta kenellä on myös kirjoitustaitoa? Vitsin mukaan kolme ensimmäistä on siis pois suljettu. Mikä jää jäljelle?

Media.

Kuka tästä jutusta hyötyy kasvaneena levikkinä? Osoittava sormi kääntyy kohti likapesää. Ei olisi uskonut, että sieltä löytyy tällaista kekseliäisyyttä. Ei olisi uskonut, että sieltä löytyy tällaista piittaamattomuutta laista ja hyvästä lehtimiestästä.

Iltalehti rohkeni ensimmäisenä avaamaan riimejä lööpillään: "HS ja Oraakkeli vihjailevat Matti Soinia kavaltajaksi!" Siitä alkoi Soinin kujanjuoksu. MTV3:n uutisten puhelimitse tavoittaman puoluejohtajan kommentit olivat hämmästeleviä. Hän oli lukenut läskirunon ja oli pitänyt sitä hauskana. Pilakuvasta hän ei ollut tunnistanut itseään, vaikka myönsikin, että laihduttaminen oli kyllä asialistalla. Suoraan kysymykseen "Oletteko kavaltanut rahaa?" Soini vastasi ehdottoman kieltävästi. Kysymykseen "Vihjaako Oraakkelin runo mielestänne teidän persoonaanne?" Matti Soini vastasi niin ikään kieltävästi. Sillä oli merkitystä HS:n kannalta mahdollista herjauskannetta ajatellen.

Muutaman päivän päästä "Silminnäkiä"-ohjelmassa paljastettiin valokopioita Oikeistoradikaalien tileistä ja kuiteista. Alkoi käydä selväksi, että puolueessa oli kaksi kavaltajaa: puheenjohtaja oli kavaltanut rahaa, ja joku puolueen sisäpiiristä oli antanut ilmi puheenjohtajansa. Soini ilmestyi kameroiden eteen selittelemään kadonneita rahoja. Ne olivat vain "lainaa puolueelta eurovaalikampanjaa varten". Tarkoitus oli ollut maksaa kaikki takaisin.

TV-kameroiden edessä Soini joutui uuden, yllättävän todisteen eteen. MTV3:n tutkiva toimittaja näytti miehelle kuitteja, joista ilmeni että puheenjohtajan perhe oli tehnyt kalliin yksityismatkan Afrikkaan safarille puolueen tiliin. Soini selitti, että kyseessä oli virkamatka ja kuiteissa täytyi olla joku sekaannus.

Seurasi erikoistilintarkastus, mutta asian lopullinen selvittäminen on vielä kesken. Joka tapauksessa Soinin luottamus oli mennyt, ja puolueen varapuheenjohtaja Jyri Halla nousi puheenjohtajaksi.

Soini lausui katkeran tilityksensä TV-uutisille: *"Hällävälän tään itken paatosta."* (Halla valintaan, itken päätöstä.) Sutkautuksellaan Soini keräsi taas kerran kansan sympatiat puolelleen.

Yleisellä tasolla mediassa pohdittiin, oliko rötösherrajahdissa mitään mieltä. Kansa äänesti kuitenkin samat kasvot yhä uudestaan edustajikseen. Niin oli Juhantorppakin saanut äänivyöryn taloussotkujensa jälkeen, eikä edes Stasi-tausta painanut vaalimenestyksessä.

En lähde tarkemmin kommentoimaan television aihetta käsitelleitä keskusteluohjelmia. Mielipiteitä oli niin puolesta kuin vastaanakin. Aina ei vain käynyt selväksi, minkä asian puolesta, sillä keskusteluissa pyöri Oraakkelin jutun monisyisyyden takia useita teemoja päällekkäin.

Lopputulos oli HS:n kannalta siedettävä: vihje Soinista oli ilmeisen oikea. Myös tapa, millä se julkituottiin, ajoi asiansa ja Soinin juttu lähti selviämään. Julkisen sanan neuvostolle jätettiin

HS:sta kantelu, mutta HS suhtautui mokomaan hurskasteluun tyynesti. JSN oli liian eripurainen päätyäkseen langettavaan ratkaisuun.

Vihjejournalismi oli toiminut heti ensimmäisellä kerralla pelottavan tehokkaasti. Tällä hetkellä (marraskuu 2009) tutkinta on kuitenkin yhä kesken, joten Matti Soinin syyllisyyteen ei voida ottaa kantaa. Joka tapauksessa Oraakkeli onnistui pyrkimyksessään: ensimmäinen poliittinen ruumis oli tosiasia.

Marraskuussa 2009 julkaistun Oraakkeli-kirjan käännös ja tulkinta runosta

(kirjoittaja on tällä kertaa kirjan kustannustoimittaja):

SÖIN IKÄVÄLTÄIN / SOINI KAVALTAIN

Perusjuttu niin harmaa, / Perusjuttu - niin Härmää:

tilittääkseen läski: / tilit taakseen laski

- Söin ikävältäin. / Soini kavaltain.

(Hällä itsekuri petti.) / Halla - itse "Kuri" - petti,

Uteli kuitenkin: - Miten, valista, / uteli kuitenkin: - Miten välistä veti?

vetimeni ei kiristäisi? / - Meni... ei...

(Mätti riistaa, ankkaa, / kiris taisi Matti riistaa? ännkkää.

pämppäili. / Pamppaili jäsen,

Ja sen viitta väille / viittä vaille

melkein hengen loi.) / melkein hengen löi, hyytyy:

- Hyytyy siis naiden kaari, / - Siis näiden kääri käteistä

kateista etsien se poljin / etsien se pöljin,

akkasi lankeen: hässi, vetele! / äkkäsi: lankeen...

valistaen halvensin. / Hassi! Vetele välistä en!

(Kuitenkin säätävät läskin itse.) / Hälvensin kuitenkin saatavat, laskin itse ...

Jyrinästä juttu, / Jyri: - Nasta juttu!

valahti ilme läskin jätkän. / välähti ilme, - laskin: jatkan!

Vaan taisi miehemme... / Väätäisi miehemme

kärsi, nään. / karsinaan.

Perusjuttu niin harmaa, tilittääkseen läski: "Söin ikävältäin." (Hällä itsekuri petti.) / Perusjuttu - niin Härmää: tilit taakseen laske Soini kavaltain. Halla - itse "Kuri" - petti,

Vasemman puoleisessa osiossa Oraakkeli ottaa teemakseen suomalaisten tämän hetken suurimman terveysongelman - liikasyömisen - yhden persoonan näkökulmasta. Ongelma on liiankin tavallinen ja arkipäiväinen (perusjuttu niin harmaa). Kuten niin moni muukin kohtalotoverinsa, runon henkilö etsii onneaan ylensyömisestä peitellen näin elämänsä tylsyyttä (ikävältäin). Lopputulos tästä on jo nähtävissä (läski), mutta "läski" ei ole luovuttanut: hän haluaa tehdä asialle jotakin - ainakin "tilittää". Sulkuihin lisätty "Hällä itsekuri petti" kuvastaa runon kertojaminän terveysfasismia lähentelevää asennetta miehemme ongelmaan, ja luo samalla runoon kaksinaapaisen jännitteen.

Tulkittavan osion alussa runon varsinainen sanoma ilmaistaan suoraan ja räväkästi (tätä tulkintaa kukaan ei halunnut tuoda julki kunnianloukkausjutun pelossa, paitsi sittemmin Seiska ja Hymy). "Perusjuttu - niin Härmää" - sanoilla alkaa vahva kannanotto maamme moraalista tilasta. Kyse on aivan liian tavallisesta "perusjutusta" ja maan tavasta, eli kavalluksesta. Sitten seuraakin shokkipaljastus: (Matti) Soini on kavaltanut tileiltä rahaa!

Oikeistoradikaalien varapuheenjohtaja Jyri Halla nimetään suorasukaisesti Soinin pettäjäksi. Tästä ei jää mitään epäselvyyttä, sillä runoilija mainitsee myös henkilön liikanimen "Kuri-Jyri", jota Halla tunnetusti kantaa äärituokkojen kannanottojensa vuoksi (mm. maahanmuuttokysymyksessä ja EU-politiikassa).

Uteli kuitenkin: "Miten, valista, vetimeni ei kiristäisi?" / Uteli kuitenkin: "Miten välistä veti?" "Meni... ei... kiris taisi Matti riistää?" änkkaa.

Runoilija jatkaa johdonmukaisesti ensimmäisen osion teemaansa - lihavuutta. Läski "utelee" neuvoa ongelmaansa; hän pyytää "valistusta", etteivät vaatteet (vetimeni) kiristäisi.

Kakkosrunossa Jyri Halla "utelee" lisää yksityiskohtia Soinin kavalluksesta (miten välistä veti?) paljastuksensa tueksi ja näytöksi. Mutta ilmiantaja heittäytyykin vähäsanaiseksi ja epäröiväksi. Vastaus on poissaolevan tuntuinen, välttelevä ja epämääräinen. Vuotaja selvästikin aikoo ensin kertoa (Meni...), mutta jättääkin sitten lauseensa kesken, ja kieltäytyy kokonaan jatkamasta (ei...). Lopulta tietolähde "änkkää" ja ryhtyy epävarmaan vastaiskuun kysymyksellään "Kiris taisi Matti riistää?" Kysymyksellä viitataan tietysti puolueen käynnissä olleeseen puheenjohtaja-vaalikamppailuun ja sen gallup-lukuihin.

(Matti riistaa, ankkaa, pämppäili. Ja sen viitta väille melkein hengen loi.) / Pampppaili jäsen, viittä väille melkein hengen löi, hyytyy.

Lihavuusruno jatkuu loogisena, absurdin ja mustan huumorin sävyttämänä. Liikakiloista kärsivä (mies)henkilö on juuri kysynyt apua ongelmaansa, mutta samalla suun avauksellaan hän kuitenkin jo mässäilee ja ryyppää!

"Ja sen viitta väille melkein hengen loi" -riimi kielikuvineen nousee oikean runouden sfääreihin. "Viitta" lihavan henkilön päällä on oivaltava metafora: mielikuviini nousee renessanssiruhinas - lihava mutta valistunut elostelija. Viitta on kirjaimellisesti ja kuvainnollisesti niin suuri, että sen suojassa alamaisetkin saavat ulottuvilleen henkisiä rakennuspuita (hengen loi). "Melkein"-sana tyrää kuitenkin asian todellisen laidan. Kyse onkin itsepetoksesta ja itsekurin puutteesta: kulinarismista ja hedonismista ei ole lopulliseksi elämän ohjenuoraksi.

Jyri Hallan juttusille tullut ilmiantaja puolestaan ymmärtää puuttuneensa liian isoihin asioihin: hänen "jäsenensä pamppailee" mistä voimme päätellä, että kyseinen elin on sydän, ja mies on joutumassa paniikkiin. Puoluetta kohdanneesta häpeästä aiheutuvat fyysiset oireet koituvat ilmiantajalle lähes kohtalokkaiksi (viittä väille melkein hengen löi). Petturi-puoluevirkailija kokee lähes oman kuolemansa ymmärtäessään puolueensa henkisen tilan lepäävän petoksen päällä. Lopulta hän "hyytyy" eli taipuu ja alistuu Hallan tahtoon ollen valmis paljastamaan kavalluksen loputkin yksityiskohdat.

***"Hyytyy siis naiden kaari, kateista etsien se poljin akkasi länkeen: hässi, vetele!"
valistaen halvengin. (Kuitenkin säätävät laskin itse.) / "Siis näiden kääri käteistä etsien
se pöljin, äkkäsi: länkeen... Hassi! Vetele välistä en! Hälvengin kuitenkin saatavat, laskin
itse ...***

"Hyytyy siis naiden kaari" aloittaa runon kertoja vastauksensa lihavuusongelman ratkaisemiseksi tarkoittaen tällä tietysti, että ylimääräinen rasva poltetaan pois fyysisellä aktiivisuudella (naiden). "Kaareksi" pyöristynyt vartalo "hyytyy" eli palautuu entisiin mittoihinsa luonnonmenetelmällä. Sanomaansa Oraakkeli tehostaa toistamalla asian toisin sanoin: miestä kehoitetaan etsimään kateissa ollut poljin. "Poljin" lienee jälleen vertauskuvallinen ilmaisu seksuaaliselle toiminnalle (poljennolle), mutta se voidaan ymmärtää myös varsin konkreettisesti (poljin onkin kateissa, laskien alla piilossa ollut miehuus). "Akkasi länkeen" viljelee agraari-sanastoa: oma vaimo (akka) komennetaan epäsovinnaisen laihdutuskuurin apuriksi. Naisen asema (ja asento) on runossa alistettu, kuten hyvin ilmeiseen historialliseen (renessanssi) viitekehukseensä sopiikin.

"Hässi, vetele!" runoilija vielä selventää proosallisemmin äskeistä hieman kiemuraista lyyrisempää neuvoaan. Neuvonantaja myöntää "halventavansa" "valistuksellaan" kyselijää,

mutta tämän hän perustelee turhautumisellaan: laihdutusneuvoista tuskin on apua (kuitenkin säättävät läskin itse).

Runon oikean puoleisessa osiossa Soini kääri ”näiden” (asiayhteydestä päätellen puolueen ja sen jäsenten) rahat käyttäen hyväkseen ryhmän tyhmintä (pöljin). Ilmeinen kähminnän vuotaja soimaa itseään (hän myöntää olleensa porukan pöljin). Ilmiantaja lieneekin siis puolueen rahastonhoitaja, jonka Soini on ehkä tarkoituksella esittänyt tehtävään (äkkäsi: lankeen).

Ilmiantaja tulistuu hetkeksi kitkeristä muistoistaan älähtäen ”Hassi!” - mitä tämä sitten tarkoittaakin jää epäselväksi, eikä sillä ole merkitystä kokonaisuuden kannalta. Lauseellaan ”Vetele välistä en!” ilmiantaja puolustaa omaa moraaliaan, mutta jo seuraavaksi myöntää avustaneensa kavaltajaa ”hälventämällä saatavat” eli rukkaamalla kirjanpitoa ja ”laskemalla itse” (rahat Soinin käteen?)

Jyrinästä juttu, valahti ilme läskin jätkän. Vaan taisi miehemme... kärsi, nään. / Jyri: "Nasta juttu!" välähti ilme, "laskin: jatkan!" Väätäisi miehemme karsinaan.

Ei mikään ihme, että laihdutusneuvot saavat aikaan ”jyrinä” ja ”juttua” eli kovaäänistä vastustusta ”läskin jätkän” taholta. Samasta asiasta kertoo miehen hyviä neuvoja odottaneen ”ilmeensä valahtaminen”.

Runon kertoja yrittää ”Vaun taisi miehemme...” - lauseellaan pehmentää ja vähätellä tekonsa pahansuopuutta, sillä lauseen voisi kuvitella jatkuvan sanoilla ”ottaa opikseen”. Lopussa kertoja kuitenkin alistuu myöntämään ”kärsi, nään”. Sanoista on aistittavissa hiljaista katumusta ja anteeksipyyntöä, mikä kääntää runon tunnelman hetkessä vulgaarista humaniksi, jopa kristilliseksi.

Kristilliselle armolle puolestaan Jyri ”Kuri” Halla antaa piu-paut, sillä hän toteaa ”Nasta juttu!” saatuaan lisävalaistusta kavallukseen. Hallan ilme ”välähtää” hänen oivallettuaan tilaisuutensa tulleen: tie puoluejohtajaksi olisi avoinna. Soini olisi nyt helppo syrjäyttää ”karsinaansa”, mikä tässä tarkoittanee peräti vankilaa.